

20.
Gloriam suam dñm dicit & iam ille. quē sic suscepit dñi uerbum. ut simul cum illo dñs fieret.

Caput autem. mentē ipsā humanam hic accipiendā puto. quę ita ad hęcit & quodam modo coaluit excellenti sup eminenti ac uerbi hominē suscipi entis. ut in tanta passionis humilitate non deponeretur. Possunt hęc & ex persona ecclesie accipi.

Nam in illo homine et ecclesia suscepta ē. auerbo quod caro factum ē & habitabit in nobis. Loquatur ergo simul ecclesia & caput ei. inter pcellas psecutionum constituta. pniuersum orbem terrarū. dñe quid multiplicatis sunt. & cetera. ex alto capite suo. qui primogenitus amotus. ascendit in celum.

Voce mea ad dñm clamaui. & exaudivit me. de monte scō suo.

Non corporis uoce. quę tū strepitu uerberati aeris pmitur. sed uoce cordis. quę hominibus silē. dō autem sicut clamor sonat. cum sola anima nihil

carnis. nihilq; carnalium intentionum in oratione attrahens. loquitur dño. ubi solus audit. Clamor & iā autē iste dicitur. propter uim ipsius intentionis.

De monte uero patrem exaudivisse dicit. id est de iustitia sua. Iustum enim erat. innocētem occisū. & cui retributa sunt mala p bonis. resuscitaret amotus. & digna psequentibus retribuere.

Legimus enim. iustitia tua sicut montes dī. Sed et ecclesia exaudiuit de ipso monte. quę & iam caput eius eius. De quo pphēta dicit. erit mons domus dñi. pparatus in uertice montium.

Ego dormiui & soporatus sum. & exsurrexi. quia dñs suscepit me.

Non in conuenienter anim ad uerū potest. ego. ad significandum. quō sua uoluntate mortem sustinuit. secundū illud.

Propter ea me pater diligit. quō ego pono animā meam.